

РЕШЕНИЕ

№ 213

гр. Кюстендил, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. Костадинова
 Мария Ст. Танева

при участието на секретаря Теодора С. Димитрова
като разгледа докладваното от Росица Б. Савова Въззивно гражданско дело
№ 20221500500257 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивна жалба с вх. № 6187/29.12.2021г., уточнена с допълнение към нея с вх. № 1365/11.04.2022 г., депозирана от Л. П. Т. с ЕГН *****, с адрес: ****, насочена против Решение № 530 от 13.12.2021 г., постановено от РС – Кюстендил по гр.д. № 1547/2021 г. по описа на същия съд.

С обжалвания първоинстанционен акт районният съд е приел за установено в отношенията между страните, че ответникът Л. П. Т. дължи на **** сумата в размер на 115,50 лв. – главница по Договор за продажба на изплащане № *****, сключен между същия и ***, заплатена на 21.02.2020 г. от **** на *** въз основа на сключен между тях Договор за поръчителство от 07.11.2014 г., ведно със законната лихва върху сумата от 115.50 лева, считано от 25.05.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за което вземане е издадена Заповед № 40/26.05.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело № 996/2021 г. по описа на РС – Кюстендил и Л. П. Т. е осъден да заплати на ищеца сума в размер на 650,00 лв., от които 325,00 лв. разноски в исковото производство и 325,00 лв. разноски в заповедното производство по ч.гр.дело № 996 / 2021г. на КнРС.

Първоинстанционното решение се обжалва изцяло с твърдение за неговата недопустимост и неоснователност. Въззивникът подчертава, че не дължи претендираната от ищцовото дружество сума и посочва, че е уредил отношенията си с ***, за което по делото били представени доказателства. Иска се отмяна на обжалваното решение.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от насрещната страна ****, чрез пълномощника адв. И. Л., уточнен с допълнение към него, в които се изразява становище за нейната допустимост, но неоснователност и се оспорват изложените в нея твърдения. Подчертава се, че въззивникът не е изложил конкретни

възражения досежно порочност на оспорваното решение. Твърди се, че по делото липсват доказателства за изпълнение на задължението от страна на ответника по процесния договор, нито били въведени възражения за недължимост на плащането по други причини. Въззиваемото дружество счита изводите на първоинстанционния съд за правилни, обосновани и кореспондиращи с практиката по аналогични казуси. Иска се оставяне на въззивната жалба без уважение и потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендират се разноските във въззивното производство. В допълнението към отговора на осн. чл. 78, ал. 5 ГПК се прави възражение за прекомерност на претендираното от въззивника адвокатско възнаграждение.

Въззивният съд, след преценка на твърденията и възраженията на страните, както и на събраните доказателства, касаещи предмета на спора, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбите, намира за установено от фактическа страна следното:

Съдът е приел въззивната жалба за допустима като изхождаща от страна в първоинстанционното производство, подадена в срок и насочена срещу съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка.

В съответствие с правомощията си по чл. 269 от ГПК съдът извърши служебно проверка на валидността на решението и прецени допустимостта му, в резултат на която проверка намира, че то е валидно - постановено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил. Решението е и допустимо.

По правилността:

Съгласно чл. 269, изр. 2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото във въззивната жалба, като служебно правомощие има да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са и дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Задължение на въззивния съд е да се произнесе по спорния предмет на делото, като извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и формира свои фактически и правни изводи, като обсъди и своевременно заявените доводи и възражения на страните.

Пред окръжен съд не са ангажирани доказателства по смисъла на чл. 266 ал. 2 и ал. 3 от ГПК, които да променят установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка.

Предявеният пред РС Кюстендил от ищеца *** /с/с сегашно наименование ***/ иск се явява по своята същност положителен установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 във връзка с чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. с чл. 200, ал. 1, вр. с чл. 143, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено по отношение на ответника Л. П. Т. съществуването в полза на ищеца на вземане в размер на 115,50 лв. – главница по Договор за продажба на изплащане № *****, сключен между Л. П. Т. и ***, заплатена на 21.02.2020 г. от **** на *** въз основа на сключен между тях Договор за поръчителство от 07.11.2014 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 25.05.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

За да бъде уважена тази претенция, установителна такава, следва да бъде доказано от ищеца кумулативното наличие на няколко императивни предпоставки, а именно: между *** и ответника Л. П. Т., в твърдения от ищеца период, да е било налице валидно правоотношение, (в случая- обективизирано в договор за продажба на изплащане № *****), предаването на вещта, предмет на договора за изплащане- за което не се спори, изплатените вноски по договорения начин на изплащане и остатъкът от задължението, който е останал незаплатен. Следва да бъде доказано също и валидно сключен договор за поръчителство между ищеца и търговското дружество *** и наличие на предпоставките, даващи му право да встъпи в правата като кредитор – плащане на непогасената част от задължението на ответника по договора за изплащане. В този смисъл е и разпределената от

районния съд доказателствена тежест на страните.

От представения договор за продажба на изплащане № *****, сключен между *** и ответника Л. П. Т., се установява, че ответникът е закупил устройство ***, като се задължил да заплати на дружеството продажната цена за вещта, съобразно погасителен план към договора.

В договора е посочено, че при неплащане в срок на най-малко две последователни месечни вноски, договорът се прекратява и всички дължими суми по него стават изискуеми от датата на издаване на фактура за тези суми /чл.12.3 от него/. Клаузата на чл. 12 от договора за продажба урежда хипотезите на прекратяването му – с изтичане на срока, с доброволно плащане на дължимите суми, включително предсрочно, като чл. 12.3 се отнася за случай на неплащане в срок на най-малко две последователни месечни вноски, при който всички суми, дължими до края на срока на договора, стават изискуеми от датата на издаване на фактура за тях – същата се издава след изтичане на 125 дни от спиране на достъпа на купувача до мрежата, като договорът се счита прекратен от тази дата, което не засяга задължението за плащане на дължимите суми.

Преди сключването на процесния договор на 07.11.2014 г. между *** /със сегашно наименование ***/ и ищеца **** е сключен договор за поръчителство, като на основание чл. 3 от този договор ищцовото дружество *** се е задължило в качеството си на поръчител да обезпечи задълженията на абонати, сключили с ** договори за продажба на изплащане в резултат на получено одобрение от *** в рамките на извършен скоринг на този договор /Скоринг или кредитен скоринг означава статистически анализ, който се извършва от *** по договора с цел определяне кредитоспособността на даден потребител чрез изготвяне на кредитна оценка, определяне на кредитен лимит и одобряване или отхвърляне на потребителя, посочен в заявка за кредитна оценка, за сключване на договор за продажба на изплащане с ** – видно от глава „Определения“ към процесния договор/.

Двустранно подписаният между страните по договора приемо-предавателен протокол от 06.03.2019 г. удостоверява изпълнение на задължението на продавача да предаде на купувача закупената вещ.

До длъжника е изпратено от *** и **** уведомление за настъпила предсрочна изискуемост на задължение, с което ответникът е уведомен, че към датата на изпращане на уведомлението са налице просрочени негови плащания, за които са издадени фактури. Пояснено е, че съгласно процесния договор за продажба на изплащане, при неплащане в срок на най-малко 2 (две) последователни месечни вноски от страна на купувача, всички суми, дължими до края на срока на договора, стават изискуеми от датата на издаване на фактура за тези суми и следва да бъдат заплатени в рамките на посочения във фактурата срок, като договорът се счита прекратен от тази дата. Длъжникът е поканен в срок до 13.11.2019 г. да заплати на *** задълженията си и на основание чл.144 от ЗЗД да уведоми **** за извършеното плащане. Указано е, че при неплащане в срок, задължението ще бъде платено от поръчителя, като последния ще встъпи в правата на кредитора ***.

Видно от приложеното пощенско известие пратката с цитираното уведомление е върната като непотърсена.

На 16.09.2019 г. между представители на *** и **** е съставен и подписан приемо – предавателен протокол, съдържащ информация за справка с абонати и размери на просрочени задължения, сключили договори за продажба на изплащане въз основа на Скоринг и одобрение от ****, към която фигурира и задължението на ответника Л. П. Т. в размер на 115.50 лева.

С преводно нареждане от 21.02.2020 г. поръчителят **** е заплатил на *** сумата от ** лева, която е отразена като дължима в посочения по-горе приемо – предавателен протокол.

С подписан на 13.03.2020 г. приемо – предавател протокол между представители на *** и **** е предадена справка по т.2.2.5. от Договора за поръчителство, съдържаща списък с Абонати, за които на 21.02.2020 г. ****, в качеството си на поръчител, е изплатил вместо

тях задълженията им. В справката фигурира и ответникът Л. П. Т. с платена сума в размер на 115.50 лева.

Ищцовото дружество, получавайки правата на кредитор, е подало заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за горепосочената сума. По образуваното заповедно производство по ч.гр.д.№996/2021 г. на РС Кюстендил е издадена заповед за изпълнение на парично задължение за процесната сума.

Възползвайки се от правата си, ответникът е възразил против така издадената срещу него горепосочена заповед за изпълнение на парично задължение и съдът с разпореждане № 409 от 30.06.2021 г. по същото ч. гр. д. № 996 / 2021 г. по описа на КнРС е указал на кредитора на основание чл. 415, ал. 1 от ГПК, че може да предяви настоящия установителен иск за горепосоченото задължение срещу ответника.

При така установеното от фактическа страна, настоящият въззивен състав формира следните правни изводи:

Ответникът по делото не оспорва, че се е намирал с *** /с предишно наименование **/ в облигационни отношения с оглед на сключения между тях договор за продажба на изплащане, което се потвърждава и от приложените по делото писмени доказателства.

Спорен по делото е въпросът относно наличието на незаплатени задължения по цитирания договор, в каквата насока са изложените от ответника – въззивник оспорвания.

За да бъде уважена исковата претенция, както беше посочено и по-горе в изложението, ищецът трябва да докаже неплащането на една или повече вноски по процесния договор за продажба на изплащане, които се явяват наистина дължими преди инициирането на заповедното производство пред Районен съд Кюстендил, с оглед уважаването на тази претенция, установителна такава, която е обвързана от тази дължимост на плащанията на длъжника по процесния договор. Доколкото заповедта за изпълнение не е издадена въз основа на документ и разпореждане за незабавно изпълнение, които се издават само за подлежащи на изпълнение вземания по чл. 418, ал. 2 от ГПК, които документи са посочени в чл. 417, т. 1 до т. 9 от ГПК, то в тази хипотеза ищцовото дружество следва да ангажира писмени доказателства в тази насока, тъй като върху него пада тази доказателствена тежест /в каквата насока са и дадените с доклада по делото указания във връзка с разпределението на доказателствената тежест между страните/. По делото такива доказателства не са ангажирани. Чл. 12.3 от процесния договор за продажба на изплащане визира настоящата хипотеза на неплащане в срок на най-малко две *последователни* месечни вноски, при което всички суми, дължими до края на срока на договора, стават изискуеми от датата на издаване на фактура за тях – същата се издава след изтичане на 125 дни от спиране на достъпа на купувача до мрежата. Такава фактура не е представена по делото, нито е поискано това обстоятелство да бъде установено чрез съдебно – счетоводна експертиза. По този начин е останало неизяснено и недоказано обстоятелството за кои месечни вноски е налице неплащане в срок, което е една от основните предпоставки за уважаване на исковата претенция. Нейната недоказаност обуславя отхвърляне на претенцията като неоснователна.

Само за пълнота настоящият съдебен състав ще отбележи, че съгласно условията по договора за поръчителство от 07.11.2014 г., при което е поето задължението на ищцовото дружество - т. 3 от Раздел IV "Поръчителство" на договора за поръчителство, *** се задължава, в качеството си на поръчител, да обезпечи задълженията на абонати, сключили с *** договор за продажба на изплащане въз основа на получено одобрение от ищцовото дружество в рамките на извършен скоринг по този договор. Тоест, задължението за поръчителство възниква при осъществяване на визирания по-горе фактически състав – сключване на Договор за продажба на изплащане между абонат и *** въз основа на получено одобрение от ищцовото дружество в рамките на извършен скоринг по този договор и неизпълнение на задълженията на абоната по този договор. Така, задължението за поръчителство, поето от ищцовото дружество, не касае всички договори за продажба на изплащане, сключени между ** и негови абонати, а само тези, сключени въз основа на

получено одобрение от ищцовото дружество в рамките на извършен скоринг по този договор. В настоящия случай обаче, нито се твърди, нито се доказва процесният договор за продажба на изплащане от 06.03.2019 г. да е сключен въз основа на получено одобрение от ищцовото дружество в рамките на извършен скоринг по договора от 07.11.2014 г. В договора за поръчителство е заложено да се изготви кредитна оценка и определи кредитен лимит, одобряване или отхвърляне на потребителя. По делото и това обстоятелство е останало недоказано, при което според настоящия въззивен състав, не се установява надлежно наличието на предпоставките за възникване на поръчителската отговорност на ищеца поради нереализиране на фактическия състав по т. 3 от Раздел IV "Поръчителство" на договора за поръчителство.

Също така съгласно т. II от договора за поръчителство от 07.11.2014 г. задължението на поръчителя /ищеца/ ще възникне пред кредитора *** само по отношение на "потребител" по смисъла на т. I от същия договор – "Определения", а съгласно този раздел "потребител" по смисъла на договора означава „физическо лице, което не е абонат /в това число потребители на предплатени услуги /, или е абонат от по-малко от 6 месеца, или само по договор услуга с марка "bob". Ответникът със сигурност е бил абонат на мобилния оператор, видно от представените от последния фактури, в които има начислена сума за мобилна услуга за мобилен номер **, която е дължима извън начислената в същата фактура сума за вноски за изплащане на стоки. Ищецът е следвало да представи по делото договор за предоставяне на мобилна услуга за периода преди сключването на процесния договор, за да се прецени наличието на клаузата, визираща посочения 6 месечен срок. С оглед на това настоящия състав приема, че към момента на сключване на договора за продажба на изплащане от 06.03.2019 г., ответникът не се установява да е попадал в някоя от категориите на "потребител", изброени в договора за поръчителство от 07.11.2014 г., поради което и това касае сключения между него и *** договор. Последният не се установява също дали попада в обхвата на договора за поръчителство, сключен между ищцовото дружество и **, което пък формира извод, че не е установено при условията на пълно и главно доказване ищецът да е поръчител по договора на ответника и ** и доколкото е платил чужд дълг, следва да се приеме, че го е платил без основание.

Изложеното предопределя отмяна на решението на районния съд и отхвърляне на исковата претенция като неоснователна.

По разноските:

С оглед изхода на спора разноски се дължат на ответника, но последния не претендира такива.

По обжалваемостта:

Настоящото решение не подлежи на обжалване по аргумент от разпоредбата на чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

По изложените съображения, Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 530 от 13.12.2021 г., постановено по гр.д. № 1547/2021 г. на РС – Кюстендил, **КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от *** /с предишно наименование ****/ с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *****, представлявано от С.Х.Б. и Г.Н. П. срещу Л. П. Т. с ЕГН *****, с адрес: гр. *****, иска да бъде прието за установено в отношенията между страните, че ответникът Л. П. Т. дължи на **** сумата в размер на 115,50 лв. – главница по Договор за продажба на изплащане № *****, сключен между Л. П. Т. и ***, заплатена на 21.02.2020 г. от **** на *** въз основа на сключен между тях Договор за

поръчителство от 07.11.2014 г., ведно със законната лихва върху сумата от 115.50 лева, считано от 25.05.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за което вземане е издадена Заповед № 40/26.05.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.дело № 996/2021 г. по описа на РС – Кюстендил.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____